

негова втора родина, неговото семейство; и само мисълта, че младите господари могат да го изгонят от там като старо добиче, вече негодно да работи, го изпълваха с тъга: не от страх пред възможна бедност, а от любов към земята, която вече бе станала част от плътта и кръвта му.

А напротив, ето че господарката и госпожицата, дори сам Андрея се показаха благосклонни дотам, че останаха край него в тая бурна нощ, докато можеха да си бъдат вече в своя спокоен дом. И нямаше да го изгонят, не; той го чувствуваше; беше го почувствувал в гласа на Козима, и му се струваше, че този глас е единичното лекарство, което може да го изцери. А увереността, че някога може би ще може да ѝ докаже своята признателност, вече облекчаваше болестта му.

На разсъмване времето внезапно се успокои, след един оглушителен гръм, който приличаше на военна заповед: битката трябва да престане. Само пинията продължи с някакво леко, замислено мърморене. Козима го чуваше сред леката си утринна драмка: струваше ѝ се, че пинията шепне: "Защо всичко това? Борим се, страдаме, мъчим се за нищо: безсмислена е силата на вятъра; всичко е безсмислено и празно; и все пак трябва да се борим, защото това е волята божия".

След това и дървото замлъкна; но когато Козима отвори прозорчето, видя незабравима гледка: стотици птички хвърчаха по нагрените от слънцето клони и изглеждаха златни и сребърни: от всяко трепване на крилата им падаха капки като искри; а на всяко бодче по листата бе нахизан бисер с многоцветната багра на дъгата. Сякаш беше магьосано дърво, направено от птици, рубини, смарагди и диаманти.

Това бе истински ден на чудесата. Всичко изглеждаше променено; всичко в бахчата, в лозето, макар и обрано, в пушиняка, всичко блестеше и се усмихваше. Бог бе преминал с шествие от гръмове и мълнии, ала като бе намерил хора с добра воля, бе се укротил и се бе настроил отново бащински.

Андрея си замина рано сутринта, като обеща, че ще се върне през следобед да прекара нощта в къщичката, за да бди над болния, докато